

Mørket

Julius havde ti minutter hjem. Ti minutter! Der var ikke engang en kilometer. Han skulle bare hen over skolens parkeringsplads, forbi cykelskurene, ind gennem parken, ud ved stisystemet, om bag blokkene ved søen og løbe op i opgangen. Hvor svært kunne det være?

Han gik tøvende hen mod cykelskurene. Omme bag dem åbnede parken sig som et sort gab, aftenhimlen lå tungt over byen. De andre børn fra klubben var gået i hver deres retninger, han var helt alene. Julius tog hårdt fat i taskens stropper, så han bedre kunne løbe. Så han var klar. Han gik forbi det yderste cykelstativ og trådte ind på parkstien. Vinden trak gennem trækronerne, deres blade hvislede som oldingehænder i mørket. Stammerne stirrede. Han bed tænderne sammen og gik hurtigere. Uden at lade skoven mærke noget. Uden at se op.

Så knækkede det hårdt i en gren lidt længere fremme. Noget bevægede sig i bladene, hurtigt. Så var der stille. Han fortsatte, tvang benene frem. Det knækkede igen, højere. Han standsede. I et sekund fornemmede han en skikkelse inde mellem stammerne, noget lurende, levende. Han drejede rundt og styrtede tilbage, hen forbi cykelskurene, ud på gadelyset på parkeringspladsen. Sank ind mod et cykelskur, gispede. Svimlede inde i hovedet. Vidste, at han ikke kunne.

Han hev tasken af skuldrene og satte den på asfalten. Blev stående med ryggen mod skuret i lyskeglen fra en gadelygte, lukkede øjnene. Sank dybt ind i sig selv, derinde hvor robåden lå og vuggede på søen. Vandoverfladen var en riflet hinde af sølv, solen var lige gået ned under skyerne. De havde trukket årerne ind, de sad helt stille og drak dåsecola. Spiste chokolade. Fars redningsvest lyste som et orange fyr, de lod båden drive frit. Far lænede sig frem og smøgede buksebenene

op, hans hænder var stærke og smukke. Der kom lidt vand op i bunden af båden, det klukkede. De sagde ikke noget.

Julius åbnede øjnene og stirrede ud på parkeringspladsen, hvor skyggerne blev sortere og længere i tusmørket. Inde i parken voksede træerne som røgskyer fra jorden. Han åbnede sin taske og tog telefonen frem. Stod lidt og stirrede på den sortdøde skærm, telefonen var stentung i hånden. Han tastede fars nummer uden at trække vejret.

Der gik lang tid, det bippede langsomt i røret. Pauserne mellem ventetonerne var endeløse, lange, som sorte huller ud mod universet. De trak ham med, han måtte kæmpe for at blive stående, for ikke at forsvinde i dem. Så klikkede det og fars stemme tonede frem, selvfølgelig svarede han, han sagde:

- Er det dig, Julle?

- Far, jeg kan ikke gå hjem, der er nogen inde i parken.

- Rolid nu. Hvor er du henne?

Far blev tydeligere i røret.

- Jeg er nede ved skolen, jeg tør ikke gå hjem, far. *Jeg tør ikke*, sagde Julius.

Hans stemme lød tynd som en fugleunges.

- Selvfølgelig tør du det, sagde far. - Nu gør du bare, som jeg siger.

Julius nikkede uden at se op.

- Nu tager du tasken og går ind i parken. Er du med?

Julius nikkede igen, hans hjerte slog som et vildt dyr i brystet, han begyndte at gå. Da han trådte ind på parkstien, slog mørket ind over om ham. Det hvislede i skovbunden og en fugl sagde noget, der lød som et skrig.

- Godt, nu er du inde, sagde far.

Julius gik fremad, han stirrede i jorden.

- Jeg gik her engang, sagde far, - ligesom dig. Det er mange år siden nu, dengang du var tre år. Jeg var blevet afbrudt i en møde og var på vej hjem. Mor havde ringet til mig og sagt, jeg skulle komme. Du havde været syg hele dagen, og nu havde du høj feber og kramper.

Jeg kunne høre, at mor var meget nervøs, hun havde ringet til vagtlægen. Vi var bange for, at vi skulle miste dig.

Julius sagde en lille hæs lyd.

- Det var midt på aftenen, og det regnede, og jeg havde ikke haft bilen med, og det eneste, jeg tænkte på, var at komme hjem til dig og mor. Og da jeg så havde gået et stykke, hørte jeg pludselig en skarp lyd inde mellem stammerne. Og så en snerren. Som om der gik nogen rundt i skoven og lurede.

- Og blev du så bange? spurgte Julius.

- Jeg blev vildt bange. Ikke så meget for lyden. Men fordi jeg tænkte: Hvad hvis jeg ikke når hjem til dem? Jeg havde på fornemmelsen, at der var noget derinde.

Julius satte farten lidt op. Træerne flød sammen i mørket, han kunne ikke se sine egne ben.

- Så hørte jeg lyden igen, og jeg syntes, jeg så noget. Det var ude foran mig, det var som om det bevægede sig.

- Hvorfor standsede du ikke. Og løb tilbage? hviskede Julius.

- Løb tilbage? Jeg var allerede halvvejs gennem parken, omtrent der, hvor du går nu. Og jeg skulle jo hjem til dig. Der var ingen vej tilbage!

Det suste tungt gennem bladene, raslede og bruste i stød. Som om en mægtig hemmelig kraft blæste ind i skoven, kom nærmere.

- Da jeg var kommet hen til den lille bakke, der fører ud af parken, hørte jeg en lyd, der gik gennem marv og ben. Nærmest som en ulv, der hylede. Den kom ligesom inde fra krattet foran blokkene, der hvor vejen går op til søen, du ved, den mørke del af vejen, det stykke uden gadelygter.

Julius' puls var en knytnæve, der tævede ud gennem huden.

Længere fremme lå vejen langs søen, han kunne tydeligt se krattet.

- Jeg tænkte: Du er en voksen mand. Der findes ikke ulve! Men så, lige pludselig, sprang den her gigantiske sorte ulv frem på vejen, måske tyve meter foran mig. Med citrongule øjne og den sorteste, onde mund. Jeg stivnede. Jeg siger dig: Jeg troede aldrig, jeg skulle se dig igen! Den stod bare foran mig og stirrede. Dens pels var

skinnende sort, næsten som en søløve, og den var næsten halvanden gang så høj som mig. Jeg kunne ikke røre mig ud af stedet. Det regnede og slog i vejen, og ulven blottede gebisset, den havde mørkegule tænder, og det pumpede i dens benmuskler. I det øjeblik vidste jeg, at den ikke ville lade mig komme videre. Jeg stod bare der, og det stormede og bragede, hele himlen var ved at revne over mig. Jeg følte, at der kun var to væsner i hele verden, ham og mig, og jeg vidste, at jeg *skulle* forbi. På en eller anden måde forstod jeg, at jeg skulle slå det monster ihjel, hvis jeg skulle se dig igen.

Asfalten lyste mørkt under Julius, han gik i midten af vejen, ude til venstre tonede søen frem som en kviksølvstunge, til højre skød de hvide boligblokke frem.

- Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre, hviskede far. - Det eneste, jeg kunne, var at gå. Så jeg gik langsomt fremad, skidt for skridt, indtil jeg stod på vejen der, hvor asfalten er revnet. Ulven var måske tre meter fra mig. Den kastede hovedet fremad og snappede efter mig. Oppe i blokkene var der lys i vinduerne, men ingen mennesker. Jeg stod foran bæstet, fuldstændig forsvarsløs, men jeg kunne se vores blok. Jeg var to hundrede meter hjemmefra, fra dig og mor!

Julius var godt oppe ad vejen, han gispede efter vejret.

- Så gjorde jeg noget sært, sagde far. - Jeg bøjede mig og tog en sten i asfalthullet. En lillebitte sten, den første, jeg fik fat på. Den var ingenting. Jeg knugede den, til jeg næsten fik hul i hånden. Samlede alle mine kræfter. Sigtede. Og kastede stenen, netop i det øjeblik, ulven angreb. Det var, som om jeg selv fløj fremad, ind i det sorte hav af pels, og jeg skreg, og jeg skreg, og det næste jeg husker er, at jeg faldt tilbage, mens stenen røg lige gennem panden på dyret, som om det var et spøgelse. Og så var det væk. Men stenen fortsatte gennem luften, som en brændende meteor, den flænsede mørket i en hale af ild og landede med et brag henne på pladsen foran opgangen.

Julius kiggede op mod himlen, hvor stjernerne glitrede over skyerne.

- Så vidste jeg, sagde far, - at du ville overleve. Og jeg gik hen og samlede stenen op, den var stadigvæk brandvarm, det røg fra den, og

jeg tænkte: Jeg gemmer den! Hvis nu Julius skulle få brug for den engang.

En bil kørte forbi på vejen bag Julius, han drejede gennem hækken og kunne se de sorte ruder i lejligheden. Han standsede.

- Tak, far, hviskede han. - Jeg er hjemme nu.

Og så tilføjede han:

- Du behøver ikke lyve mere.

Han ventede lidt:

- Eller være her mere.

Der blev stille i røret. Julius ventede længe, gråden pressede sig op gennem brystet.

Så kom det pludselig langsomt fra stemmen i røret:

- Jeg lyver ikke, Julle. Bøj dig ned og se ind under hækken, lige til højre for dig. Der hvor brandhanen står.

Julius løftede telefonen ud fra øret og vendte ansigtet ned mod jorden. Brandhanen var kun en fodlængde fra hans ben. Han rystede på hovedet. Alligevel tændte han mobillyset og gik i knæ. Lyste ind i mørket. Famlende med hænderne omkring brandhanen, mærkede i græsset. Og så fik han øje på stenen. Den lå i et græsomvokset hul bag hanen, den var sort og lignede en lille hullet svamp. Da han tog den op i hånden, var den underligt let, næsten som rav.

Han havde lagt stenen i en strømpe under sengen, nu lå han med dynen op til halsen og ventede. Mor var lige kommet fra arbejde, han havde hørt hende låse entrédøren op, at hun satte indkøb på køkkenbordet og smed noget i skraldespanden. Duften af hendes parfume strømmede ind gennem værelset og blandede sig med bamselineduften fra sengetøjet. Han trak vejret dybt ind og lod det fylde kroppen ud. Så stak hun hovedet ind:

- Hej, Julle, hviskede hun. Hun havde stadigvæk arbejdstøj på. - Sover du?

- Nej, svarede han.

Hun kom hen til sengen og satte sig.

- Har det været en god dag? Gik det godt nok at gå hjem alene efter klub?

Han nikkede.

- Min dejlige, modige dreng, sagde hun. - Du ligner mere og mere din far!

Hun strøg ham over kinden, trak hans hår tilbage og kyssede ham i hårgrænsen. Han lukkede øjnene og sukede "godnat". Inde i stuen slog uret halv ti. Han lod hende sidde lidt på sengen og kigge. Han tænkte: Skal jeg fortælle hende om stenen? Men han sagde ikke noget. Det var hans dunkende, varme hemmelighed. Hun ville alligevel ikke forstå det. Hun ville bare få brændende øjne og se bekymret på ham. Og så ville hun hviske:

- Elskede Julius, hold nu op, far er død. Far *er* død.